

№ 134: ПІСНІ ДЛЯ МАРІЇ

Привести до дому Отця

ЯКУБ ГОНЦЯЖ

26 ТРАВНЯ 2026

Тато і мама не лише дають дитині біологічне життя, а й закладають духовне. Що виразніше батьки усвідомлюють цей привілей, то краще зможуть підготуватись і виконати своє завдання. Провідником у дорозі батьківського покликання можна вважати святого євангеліста Луку.

Скульптура Богородиці, 1510-ті роки

У першому розділі Євангелія від Луки йдеться про зустріч Марії з її родичкою Єлизаветою. Коли Марія увійшла в дім, Єлизавета наповнилася Святим Духом і в її лоні від радості заворушилася дитина. Дух огортає маму, а також іще не народженого сина. Це вказує нам, що релігійне життя батьків впливає на дитину від моменту зачаття.

Після народження Йоана ми стаємо свідками надзвичайно важливої події: старий Захарія благословляє Бога і свого сина. Батькове благословення дає дитині почуття самосвідомості та місії, яку для неї приготував Бог. Щось схоже стається через пів року, коли іменують Ісуса. Підтвердження імені, яке Гавриїл промовив у день Благовіщення, — це благословення, яке Бог передає Своїм Синові, народженому від Діви Марії.

Лука описує також жертвування малого Ісуса в храмі. Ми бачимо в цій події послух Марії та Йосифа Божому Слову, яке спонукало ізраїльтян виконувати цей обряд. Важливо, що батьки ввіряють дитину в руки Бога, певною мірою віддаючи Йому право на неї: дитя вже не мусить коритися їхній волі та реалізувати їхні плани в майбутньому. Йосиф і Марія звільняються від непотрібного тягара надмірної опіки над Сином. Передають Його в сильні й ніжні руки Всемогутнього Бога.

Цінні вказівки, пов'язані з молитовним вихованням дітей, містить розповідь Луки про подію, що трапилася із дванадцятирічним Ісусом. Євангеліст зазначає, що батьки Ісуса щороку ходили до Єрусалима на свято Пасхи. Для ізраїльтян очевидним було, що все, пов'язане з храмом, а через нього — з Богом, це переважно справа чоловіків. Вони пишалися тим, що покликані віддавати Богові хвалу. Жінкам, звісно, не забороняли молитися, але їхня роль у Єрусалимському храмі була другорядною. Може скластися враження, що сьогодні ми, християни, втратили усвідомлення ролі чоловіка в побудові родинного зв'язку з Богом. Храм часто стає місцем згромадження насамперед жінок і дітей. У чоловіків немає відчуття, що вони вибрані, щоб зароджувати віру в серцях своїх синів і доньок.

Лише особистий приклад батьків упроваджує дітей у світ молитви. Якщо батьки релігійні тільки зовнішньо, а самі, хоча й дотримуються традицій, не моляться і не стараються виконувати волю Божу, то й дитина отримує від них у спадок набір «мертвих» звичаїв і слів, які рано чи пізно відкине через брак розуміння того, що вони виражають. Марія і Йосиф не лише передають Ісусові народну традицію святкування Пасхи в Єрусалимі — вони свідчать Йому про живі особисті стосунки з Богом. Віднайшовши Ісуса в храмі через три дні, вони чують про дивовижну близькість Сина з Богом. Ісус називає Його Своїм Отцем, а храм — Своїм домом. Цей короткий діалог показує мету всіх батьківських старань у християнському вихованні: довести дітей до особистої та глибокої зустрічі з Богом як із люблячим Отцем.

Лука занотував, що Ісус, хоча був підлітком, тішився великою свободою. Увесь день міг перебувати далеко від батьків. Хоча вони й не знали, що з Ним відбувається, та все одно були спокійні. Неспокій з'явився тільки тоді, коли під вечір, після цілого дня в дорозі, Ісуса не вдалося знайти поміж знайомих. Кожен із батьків має завважити момент, коли підрослим дітям варто дати свободу рішень щодо свого життя, зокрема життя віри та молитви. Підліткам потрібно відлучитися від батьків, узяти під сумнів сімейні звичаї, щоб у їхніх серцях міг зародитися власний вибір віри, щоб вони самі довірили своє життя Ісусові. Рано чи пізно настає етап, коли батькам уже не належить примушувати синів і дочок до релігійних практик. На той момент батьківська роль зводиться до того, щоби бути в щоденних виборах свідками віри, джерелом молитовної підтримки й готовності допомогти у скрутних ситуаціях.

Батьки, як показує нам євангеліст Лука, отримують від Бога не тільки великий привілей народжувати життя Боже в серцях своїх дітей, а й повноту харизм, потрібних для виконання цієї місії. Якщо вони будуть свідомо співпрацювати з отриманою благодаттю, то стануть свідками чудових Божих діл у житті своїх синів і доньок.

Із польської переклала Тетяна Хміль

ЯКУБ ГОНЦЯЖ

26 ТРАВНЯ 2026

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in **/home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php** on line **284**